

Habil İle Kabile Gönderme

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 04 Nisan 2026

Sözcüklerin ve de duyguların önemsiz olduğu gerçeği elbet ön yargıların çoktan tahliye ettiği gerçekler gerçekliği.

İnancın işlevi ve de üzgünüm lakin inanç da yerle yeksan edilmiş o temel gerçek ve hunharca katledilen doğrular en başta paranın alım gücü kadar paranın doğrular ve hakkaniyet ile yer değiştirdiği.

Edebi bir mefhum ve de ebedi.

Çokların ve çokluğun gücü.

Hangi t/arafta olursan ol ve işte kadere yüklenip, kaderini yaşayacaksın demek kadar da alçakça bir taarruz çünkü kadere müdahale edenlerin temeldeki işlevi o:

Yeter ki göz koysunlar senin sahip olduklarına kafaya da koysunlar tabiri caizse seni kafaladıkları kadar da o sakın o kendinden emin ve kibirli duruş ile nasıl da eminler maçı kazanacaklarına.

Ya da savaş mı demeli?

Bir tarafta ölüm kalım savaşı veren birileri...

Diğer tarafta gününü gün eden.

Ve de aile denen mefhum:

Üzgün filan da değilim artık değerler hak görmediği için hakkıyla hayatı yaşatmadıkları için ve topu

Tanrıya attıkları:

Ettin buldun.

Ölüm ve de ölüm gerçeği:

Bir insanın vefatı hele ki bir annenin kaybı.

Eğer ki bu bile önemsiz bir detaysa ise birilerinin hatta çoğunun gözünde indinde.

Ailesi için dünyayı karşısına alan bir evlat.

Ve diğer tarafta ölüm vuku bulmadan mal derdine düşen gününü gün eden bir insan...

Çekincelerim var ya da yok:

Aslında evlat müsveddesi demem gerekirken ben saklı tuttuğum tüm saygımla bir insan dedim ve işte şimdi gerçek evlatlara olan saygımla diyorum ki:

Evlat müsveddesi.

İki taraf karşı karşıya.

Caka satan hayatını ve tüm sefasını sürerken bir de eziyetin dik alası ki bir anne yüreği ne için atar?

Bir anne kim için yaşar?

Nihayetinde de yorgun kalbi dayanamaz ve kapatır gözlerini.

Bunu yaşadım.

Bana yaşatılanın bin katını yaşayacaktır diye de ümit ediyorum.

Ve annemin tüm sorumluluğunu hele ki şu son dört yıl zarfında üstüme alırken üstelik tüm defin işlemlerinden tutun da onun soğuk bedenini yaşlar eşliğinde yıkarken bir an olsun bile kendimi düşünmedim.

İsyanım var.

İtirafım var.

Kabul görmemekse sonuç yine yeniden itirazım var.

Hakka hukuka olan inancım var en başta kendime.

Cami avlusunda mutluluk tablosu sergileyenlere cevabı da elbet verecektir Üst Mahkeme Üst Adalet.

Mezarlık tapusu bende iken defin işlemini benim yapmadığımı söyleyen tarafa beyanım var.

Sessiz kalmama sebebiyet veren koşullar ve işte artık birilerinin dur demesi gereken sınırları çoktan aşan...

Aile birliğine olan inancım yittiği için üzgünüm ve de kan bağına olan.

Ve ne kadar doğru hatta tek doğru:

Allah iki çift gözün bakışından ayırmasın.

Habil ve Kabil ise aslında her şeyin başlangıcı imiş ve ne yazık ki yaşadıklarımı saklayıp da kendime mezar yaptığım hayatım daha da beteri hayatımı benden çalmak istedikleri yetmezmiş gibi neyim var neyim yok soyup soğana çevirdikleri.

İnancımı saklı tutuyorum ama kimden yana?

Adalet.

Hukuk.

Devletim...

Ve bu güne kadar koruduğum uğruna mücadelesini verdiğim her şey meğerse ne içinmiş?

Sadece aile birliği bozulmasın ve de katlanmak adına o şiddete bir ömür en başta psikolojik şiddet ki fiziksel şiddete de evrilen...